

Sygn. akt **XXVII Ca 3586/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyliński
Sędziowie:	SSO Agnieszka Fronczak SSR del. Renata Drozd-Sweklej (spr.)
Protokolant:	stażysta protokolant sądowy Kamila Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie

z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt II C 63/15

1. oddała apelację,

2. przyznaje na rzecz radcy prawnego K. R. ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w instancji odwoławczej.

SSR (del.) Renata Drozd-Sweklej SSO Grzegorz Tyliński SSO Agnieszka Fronczak

Sygn. akt **XXVII Ca 3586/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2015 r. M. S. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2002 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, pod sygn. akt III Nc 801/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14 października 2002 r., ewentualnie o częściowe pobawienie wykonalności wskazanego wyżej tytułu wykonawczego oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 kwietnia 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 12 marca 2002 roku, sygn. akt III Nc 801/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 14 października 2002 r., w części dotyczącej ustawowych odsetek należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się nakazu zapłaty liczonych za okres od dnia 26 lutego 2008 r. do dnia 11 grudnia 2011 r.; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 960,28 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 639,72 zł plus podatek VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza kwotę 515,33 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony, a w pozostałym zakresie nieuiszczoną opłatę od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniu, że w dniu 12 marca 2002 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, pod sygn. akt III Nc 801/02, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanemu M. S., aby zapłacił powodowi Gminie W.-B. kwotę 21.423,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2002 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.399,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności opisanemu nakazowi zapłaty w dniu 14 października 2002 r.

Na podstawie tego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy działający przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza w W. A. K. prowadził postępowania egzekucyjne sygn. Km 1538/02, Km 2295/06. Postępowanie egzekucyjne sygn. Km 1538/02 zostało zakończone postanowieniem z dnia 8 października 2005 r. Postępowanie egzekucyjne sygn. Km 2295/06 z wniosku wierzyciela (...) W. zostało wszczęte w dniu 29 września 2006 r. W dniu 6 października 2006 r. Komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę M. S. w PPHU (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a dłużnik zajęcie odebrał. W związku z zajęciem wynagrodzenia za pracę dłużnika, w okresie od 21 listopada 2006 r. do 15 czerwca 2007 r., wyegzekwowano łącznie kwotę 383,25 zł. Postępowanie egzekucyjne sygn. Km 2295/06 zostało umorzone postanowieniem z dnia 5 lutego 2008 r. M. S. odebrał odpis tego postanowienia, zaś zwrotne potwierdzenie odbioru wpłynęło do Kancelarii (...) w dniu 18 lutego 2008 r. M. S. wiedział o toczących się postępowaniach egzekucyjnych sygn. akt Km 1538/02 i Km 2295/06.

W dniu 12 grudnia 2014 r. (...) W. złożyło wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko M. S., po raz kolejny celem wyegzekwowania roszczenia wynikającego z tytułu wykonawczego opisanego powyżej, w sprawie sygn. akt Km 3359/14.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z przepisem art. 840 k.p.c. istotą powództwa opartego na treści wskazanego przepisu jest wykazanie, iż sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego, nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego.

Sąd Rejonowy uznał, że w rozpoznawanej sprawie znajduje zastosowanie punkt 2 przytoczonego wyżej przepisu art. 840 § 1 k.p.c. Tytułem wykonawczym, którego pozbawienia wykonalności domagał się powód jest nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2002 roku wydany przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, pod sygn. akt III Nc 801/02 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14 października 2002 roku. Powód podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z opisanego tytułu wykonawczego, zgodnie z art. 125 § 1 k.c., który stanowi, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli

stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Pozwany podnosił, że nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia wskazywanego przez powoda w pozwie, bowiem przeciwko M. S. toczyły się postępowania egzekucyjne wszczęte w 2002 roku, 2008 roku i 2014 roku – sygn. Km 1538/02, Km 2295/06 i Km 3359/14, a Sąd Rejonowy uznał, że powód wiedział o prowadzeniu postępowania egzekucyjnego sygn. Km 1538/02, zakończonym postanowieniem z dnia 8 października 2005 roku. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że powód wiedział również o toczącym się postępowaniu sygn. Km 2295/06 oraz o zakończeniu tego postępowania. M. S. odebrał odpis postanowienia z dnia 5 lutego 2008 roku o umorzeniu postępowania w sprawie Km 2295/06. Zwrotne potwierdzenie odbioru tego postanowienia wpłynęło do Kancelarii (...) w dniu 18 lutego 2008 roku. Nieustalone pozostawało jednak, kiedy dokładnie powód odebrał odpis tego postanowienia, co było o tyle istotne, że ponowny bieg terminu przedawnienia liczyć należy od daty uprawomocnienia postanowienia o zakończeniu postępowania egzekucyjnego. Sąd rozstrzygnął powyższą kwestię w oparciu o przepisy o ciężarze dowodu, tj. art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym Sąd Rejonowy przyjął, że powód, jako strona podnosząca zarzut przedawnienia, zobowiązany był do wykazania, kiedy dokładnie termin przedawnienia zaczął biec na nowo, po zakończeniu postępowania egzekucyjnego. W braku takiego dowodu przedstawionego przez stronę powodową, Sąd Rejonowy przyjął 18 lutego 2008 roku jako datę, od której należy liczyć prawomocność postanowienia, z tą datą najpóźniej bowiem M. S. mógł odebrać odpis postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że postępowanie Km 2295/06 zostało prawomocnie zakończone z dniem 25 lutego 2008 roku.

Stosownie do treści art. 124 § 1 i 2 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Kolejne postępowanie egzekucyjne przeciwko M. S., w sprawie Km 3359/14, zostało wszczęte wskutek wniosku (...) W. z dnia 12 grudnia 2014 roku.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż nie uległo przedawnieniu roszczenie wynikające ze wskazanego w pozwie tytułu wykonawczego, w zakresie należności głównej, jako podlegające dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia.

W odniesieniu do przedawnienia roszczenia w zakresie stwierdzonych opisanym tytułem wykonawczym odsetek, Sąd Rejonowy wskazał, że określony w art. 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w chwili uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, I CSK 197/13). W związku z tym zdaniem Sądu Rejonowego przedawnieniu uległo roszczenie w zakresie odsetek należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2002 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, pod sygn. akt III Nc 801/02, ale jedynie liczonych za okres od dnia 26 lutego 2008 roku – tj. od dnia następnego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie Km 2295/06 – do dnia 11 grudnia 2011 roku – bowiem w dniu 12 grudnia 2014 roku pozwany złożył wniosek o wszczęcie kolejnego postępowania egzekucyjnego przeciwko M. S. i tym samym został przerwany bieg terminu przedawnienia.

Przedawniły się zatem odsetki ustawowe należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się nakazu zapłaty, liczone za okres od dnia 26 lutego 2008 roku do dnia 11 grudnia 2011 roku i w tym też zakresie Sąd w punkcie 1. wyroku pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 12 marca 2002 roku, pod sygn. akt III Nc 801/02, zaopatrzonego w klauzulę

wykonalności z dnia 14 października 2002 roku. W pozostałej części natomiast, powództwo podlegało oddaleniu (punkt 2. wyroku).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Porównując kwotę przedawnionych odsetek tj. 10.310,02 zł, do wskazanej przez powoda jako wartość przedmiotu sporu kwoty 58.000 zł, Sąd Rejonowy przyjął, że powód wygrał w 17,77 %, zaś pozwany w 82,23 %. Na koszty poniesione przez strony w sprawie składały s koszty zastępstwa procesowego – w kwocie 3.600 zł dla każdej ze stron, zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W związku z tym, Sąd w punkcie 3. wyroku zasądził od M. S. na rzecz (...) W. kwotę 2.960,28 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (3.600 zł x 82,23%). Mając na względzie treść § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia, Sąd Rejonowy zasądza opłatę za czynności radcy prawnego ustanowionego dla powoda z urzędu podwyższył ją o 23% podatku od towarów i zasądził od (...) W. na rzecz M. S. kwotę 639,72 zł (3.600 zł x 17,77%), powiększając tą kwotę o 23% podatku VAT. W punkcie 5. wyroku Sąd nakazał pobrać od (...) W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. kwotę 515,33 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony (2.900 zł x 17,77%). Powód M. S. został zwolniony od kosztów sądowych w części, tj. od opłaty od pozwu, zatem w pozostałej części nieziszczona opłata od pozwu została przejęta na rachunek Skarbu Państwa (punkt 6. wyroku).

Od powyższego orzeczenia powód wniósł apelację zaskarżając je w zakresie punktu 2 wyroku, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów niezgodnie z ich treścią oraz sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na odmowie wiarygodności zeznań powoda i w konsekwencji dokonanie sprzecznego ze stanem faktycznym ustalenia, iż posiadał on wiedzę na temat wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego o sygn. Km 2295/06.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu, jako oczywiście niezasadna.

Apelacja powoda nie podaje zarzutu naruszenia jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, którego skutkiem mogła być odmienna ocena prawna ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Skarżący zarzucając, naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233§1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów niezgodnie z ich treścią oraz sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i w konsekwencji dokonanie sprzecznego ze stanem faktycznym ustalenia, że powód posiadał wiedzę o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2295/06, nie podał jaki skutek miało dla oceny prawnej żądania, tego rodzaju ustalenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego powołanie jako jedynego zarzutu tego rodzaju twierdzenia przeciwko orzeczeniu Sądu Rejonowego, czyniło środek zaskarżenia całkowicie nieskutecznym i bezpodstawnym. Skarżący nie podał jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego zastosowanego przez Sąd Rejonowy, dla subsumpcji jakiego istotną okolicznością byłoby to czy powód jako dłużnik miał czy nie miał wiedzy o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji w 2006 roku, na podstawie tytułu wykonawczego, którego pozbawienia wykonalności się domagał.

Zgodnie z powołanym przez Sąd Rejonowy przepisami art. 840 § 1 k.p.c., oraz art. 123, art. 124 § 1 i 2 i 125 k.c. zasadniczym dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej było to, czy po powstaniu tytułu wykonawczego upłynął termin przedawnienia roszczeń nim stwierdzonych, czy też nie. Zestawienie dat powstania tytułu wykonawczego i daty wniesienia powództwa uzasadniać mogło twierdzenie o upływie dziesięcioletniego okresu przedawnienia, wobec czego

kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej było to, czy w okresie tym nastąpiły zdarzenia powodujące przerwę biegu przedawnienia, po której okres przedawnienia ponownie rozpoczynał (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

W świetle powołanych przepisów podana w zarzucie apelacji okoliczność posiadania przez powoda wiedzy o wszczęciu postępowań egzekucyjnych przerywających termin przedawnienia była całkowicie nieistotna. Wierzyciel na podstawie tytułu wykonawczego podejmuje czynności w celu wyegzekwowania należności nim objętych. Czynnością taką jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, przy czym z chwilą złożenia tego wniosku rozpoczyna się postępowanie egzekucyjne, a z chwilą dokonania zajęcia składnika do którego skierowano egzekucję następuje wszczęcie egzekucji. Dłużnik jest powiadamiany o wszczęciu egzekucji wraz z doręczeniem informacji o zajęciu. Uzyskanie przez niego „wiedzy” w znaczeniu dojścia do niego bezpośrednio informacji o czynności organu egzekucyjnego, może w ogóle nie mieć miejsca jeśli doręczenia były wykonywane w trybie art. 139 k.p.c. Stan kiedy dłużnik nie podejmuje bezpośrednio korespondencji nie niweczy skuteczności czynności wierzyciela podjętych przez wierzyciela w celu realizacji tytułu egzekucyjnego. W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy ustalił na podstawie treści dokumentów z akt postępowania egzekucyjnego, że dłużnik był powiadomiony o czynnościach egzekucyjnych również w drodze bezpośrednich doręczeń. Zatem tym bardziej nieuzasadniony i nieskuteczny był podniesiony w apelacji zarzut, w żaden sposób nie odnoszony do ustaleń i skutku prawnego sposobu prowadzenia egzekucji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że przepisy art. 840 § 1 k.p.c., oraz art. 123, art. 124 § 1 i 2 i 125 k.c. dawały podstawy do wydania wyroku oddalającego żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonalności w oparciu o zarzut przedawnienia, a zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie mógł doprowadzić do dokonania ustaleń stanu faktycznego, którego subsumpcja do dyspozycji powołanych przepisów skutkowałaby odmienną oceną prawną, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 4 pkt 5 w zw. z §10 ust.1 pkt 1 w zw. z 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zostało ustalone wygrodenie dla pełnomocnika skarżącego, wypłacone na skutek oddalenia apelacji z sum Skarbu Państwa.

SSR (del.) Renata Drozd-Sweklej SSO Grzegorz Tyliński SSO Agnieszka Fronczak